
In memoriam: Joop Steenvoorden

Een ontmoeting met Joop Steenvoorden was altijd een prettige ontmoeting. De eerste keer dat ik hem tegenkwam, was ergens in de jaren tachtig. Vanwege zijn toen al grijze haren deelde ik hem al snel in bij de oudere mensen, waarschijnlijk vooral omdat ikzelf nog zo jong was. Joop werkte bij wat toen nog het ICW heette, en tegenwoordig als Alterra door het leven gaat. We spraken over nitraat in het grondwater, en Joop bleek zeer goed op de hoogte van wat anderen in de wereld daar over wisten. Ik kon alleen vertellen wat ik wist. Daar deed hij niet moeilijk over. Zoals altijd was hij blij-geïnteresseerd, hij bezat een natuurlijke openheid voor alles wat over zijn vakgebied ging. Daarbij had hij een Engels-aandoende gentleman-uitstraling, charmant en nooit weerstand oproepend. Hij was zeker voor hydrologen altijd goed gekleed, altijd in pak, maar toch nooit saai of overdressed. Hij liep altijd kwiek en rechtop, straalde zo uit dat een 60-jarige ook fit kan zijn. Op een zelfde manier sprak hij ook: in vergaderingen probeerde hij altijd in verzorgd Nederlands mensen mee te krijgen in zijn enthousiasme.

De laatste jaren zat hij veel in het buitenland. Ik heb begrepen dat hij ook daar opviel door zijn overzicht over de problematiek en zijn eigen inzet. Hoewel hij wist hoe hij met gevestigde namen in het vakgebied moest omgaan, leek zijn interesse vooral uit te gaan naar de ontwikkelingen bij nieuwe, jonge, ondernemende vakgenoten. Hij stond bekend als een goed organisator, die waar mogelijk delegerde en tegelijk zelf de vinger aan de pols hield. Als bestuurder schopte hij het op die manier tot voorzitter van de International Commission on Water Quality van IAHS. Over bijeenkomsten kon hij enthousiast vertellen, zelfs als het niveau niet zo hoog was. Dat laatste zou hij overigens niet zo gauw uit zichzelf meedelen: pas als anderen aangaven dat de inhoud tegenviel was hij bereid om dat te bevestigen, maar dan nog wist hij altijd een vorm te vinden waarbij de mensen in hun waarde werden gelaten.

Joop hield van het goede in het leven, en was dus wijnliefhebber. Mijn laatste ontmoeting was tijdens een etentje met het NHV-bestuur. Joop zou het bestuur verlaten en ik mocht voor het eerst mee doen. Op mijn aandringen bestelden we een rosé bij het eten, en die viel tegen. Hoewel Joop ongetwijfeld de eerste was die dat merkte, en waarschijnlijk het beste wist waarom, liet hij niks merken. Pas toen ikzelf op mijn eigen expliciete wijze aangaf dat ik het niks vond, reageerde hij. Zonder één woord te zeggen, trok hij met zijn mond, gaf een knikje, waarmee ik genoeg wist: "Nee, Harry, tis niks".

Het was in alles overduidelijk dat Joop zocht naar balansen in zijn leven. Het verbaast me niet dat hij nog sportte, dat zag je bijna aan de manier waarop hij met zijn lichaam omging. Toen Joop in maart van dit jaar zijn 'arbeidzame leven' in dienst van Alterra afsloot, had iedereen het idee dat er nog een lange, aangename periode voor hem was weggelegd. Iedereen gunde het hem ook. Misschien juist daarom is het voor ons bizar en moeilijk voor te stellen hoe in zo weinig tijd die balans zo resoluut verstoord kon raken. Het bericht dat Joop aan een hartstilstand is overleden raakt ons diep. Met hetzelfde respect waarmee hij de wereld benaderde, zullen we ons zijn inbreng in het vakgebied en de NHV herinneren.

HB

